

Arrest

nr. 234 036 van 13 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 bus C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 10 januari 2018 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij beroept zich op een huwelijk met een Spaanse man dat is afgesloten in Marokko op 12 december 2013. Zij legt verder een kopie van haar Marokkaanse paspoort voor waarin een door de Spaanse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum is opgenomen, geldig van 11 augustus 2017 tot 6 februari 2018 voor een verblijfsduur van 90 dagen. Het is onduidelijk op welke datum verzoekster precies het Schengengrondgebied heeft betreden.

1.2. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen weigert op 15 juni 2018 de erkenning van het buitenlandse huwelijk van verzoekster.

1.3. Op 6 juli 2018 weigert ook de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het in het buitenland afgesloten huwelijk te erkennen en beslist hij tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Verzoekster dient op 10 juli 2018 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen deze aanvraag niet in overweging te nemen.

1.5. Verzoekster dient op 30 augustus 2018 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 10 september 2018 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen deze aanvraag niet in overweging te nemen.

1.6. De rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen stelt in zijn vonnis van 17 december 2018 vast dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen terecht heeft geweigerd het door verzoekster ingeroepen buitenlandse huwelijk te erkennen.

1.7. Op 16 december 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 16.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [N.]

voornaam: [H.]

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zondereen geldig visum.

Op 12.12.2013 huwde betrokkene te Marokko met de Spaanse onderdaan [E.B.E.M.M.] [...]. Betrokkene diende te Antwerpen een aanvraag in om dit buitenlands huwelijk ook in België te erkennen. Op 15.06.2018 weigerde de stad Antwerpen dit buitenlands huwelijk te erkennen na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene huwelijk wilde laten erkennen dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze weigering werd op 17.12.2018 bevestigd door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Ook betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging met de heer [E.B.E.M.M.] werd geweiged. Het gegeven dat betrokkene woont bij de heer [E.B.E.M.] geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals

bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart verder geen kinderen te hebben. Betrokkene verklaart wel haar ouders, twee broers, zus en tantes nog in Marokko wonen. In die zin vormt een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging werd op 6.07.2018 geweigerd. Haar tweede aanvraag tot gezinshereniging werd op 10.09.2018 niet in overweging genomen door de Stad Antwerpen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf sinds dien nog op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Bovendien blijkt uit de motieven m.b.t. het voorgehouden gezinsleven dat betrokkene een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. Dit in acht genomen samen met de in casu van toepassing zijnde objectieve criteria, kan geconcludeerd worden dat er een actueel en reëel risico op onderduiken bestaat.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging werd op 6.07.2018 geweigerd. Haar tweede aanvraag tot gezinshereniging werd op 10.09.2018 niet in overweging genomen door de Stad Antwerpen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf sinds dien nog op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Bovendien blijkt uit de motieven m.b.t. het voorgehouden gezinsleven dat betrokkene een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. Dit in acht genomen samen met de in casu van toepassing zijnde objectieve criteria, kan geconcludeerd worden dat er een actueel en reëel risico op onderduiken bestaat.

Betrokkene diende op 10.01.2018 een aanvraag tot gezinshereniging in op basis van artikel 40bis in functie van [E.B.E.M.M.]. Deze aanvraag werd op 6.07.2018 geweigerd. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 10.07.2018.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene verklaart dat ze reeds twee jaren en twee maanden in België is. Ze verklaart dat haar man al vijf jaar hier woont en ze hem gevolgd is. Ze verklaart dat ze niet wil terugkeren naar Marokko omdat ze nog met een advocaat bezig is om hier te blijven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...].

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 44ter, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen stelt zij als volgt:

“In casu is het bestreden bevel van 16 december 2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Zo ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn met een opsluiting aan verzoekster werd betekend.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoekster geen geldig visum heeft op dit ogenblik om op het Schengengrondgebied te verblijven en dat het buitenlands huwelijk van verzoekster met haar man niet naar Belgisch recht werd erkend. Bovendien stelt verwerende partij dat haar aanvraag op gezinshereniging om die reden dan ook geweigerd werd bij beslissing van 6 juli 2018. Echter vergeet verwerende partij te vermelden dat deze weigeringsbeslissing niet vergezeld is met een bevel om het

grondgebied te verlaten, zodat zij op geen enkel ogenblik het voorwerp heeft uitgemaakt van verwijderingsmaatregel.

Bovendien vergeet verwerende partij opnieuw in haar bestreden bevel te vermelden dat verzoekster ondertussen wel degelijk pogingen heeft ondernomen om een nieuwe procedure op te starten in toepassing van artikel 47 Vw bij monde van haar raadsman.

Verzoekster betwist met klem dat zij ooit eerder het voorwerp heeft gemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Waar verwerende partij het haalt om haar bestreden bevel te vermelden dat de Stad Antwerpen verzoekster heeft geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook een raadsel.

Dat het bestreden bevel uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt met de werkelijkheid

Plotsklaps wordt verzoekster opgepakt in haar woning en vervolgens overgebracht naar het illegalen-centrum te Brugge, nadat zij haar verblijf enkele maanden voordien op de wettelijke manier trachtte te regulariseren.

Op zijn minst had verweerder een redelijke termijn aan verzoekster moeten geven om zijn verblijf te regulariseren of minstens de voorziene wettelijke termijn van 30 maanden aan verzoekster te verlenen om het Rijk vrijwillig te verlaten. Een dergelijke manier van handelen is dan ook een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij niet op deugdelijke wijze heeft vastgesteld dat verzoekster nooit eerder het voorwerp heeft gemaakt van een bevel met een termijn (i.e. 30 dagen) om het grondgebied te verlaten.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. Het bestreden bevel is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

[...]

Houdende de reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Verzoekster stelt dat de motivering uit artikel 74/14 §3,1° Vw, waardoor haar geen termijn wordt toegestaan het rijk vrijwillig te verlaten, omdat zij reeds eerder het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een weigeringsbeslissing (bijlage 20) zonder verwijderingsmaatregel.

Verzoeker betwist de toepassing van het voormeld artikel daar de motieven noch in feite noch in rechte geenszins af te leiden valt dat deze bepalingen op haar niet van toepassing zijn daar deze artikelen refereren naar personen die helemaal geen rechtsgrond meer hebben om in België te verblijven.

Daarenboven stelt het bevel ten onrechte dat verzoekster sinds haar verblijf niet op een wettelijke voorziene manier haar verblijf heeft trachten te regulariseren, quod non.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Doordat het zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig en volledig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verwerende partij zomaar besluit om geen termijn te verlenen om het grondgebied vrijwillig te verlaten met vasthouding uit te vaardigen -, NIET te respecteren zonder enig persoonlijk onderzoek te verrichten naar mijn verzoekster om na te gaan of hij überhaupt de intentie had om onder te duiken.

Krachtens Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig—op het grondgebied— mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake— deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming,—wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Zoals eerder al aangehaald had verzoekster reeds een afspraak op het Vreemdelingenloket te Antwerpen m.o.o. het vervolledigen van haar verblijfsaanvraag en afgifte van een bijlage 19 ter en mogelijks een Attest van Immatriculatie.

Men kan verzoekster prima facie bezwaarlijk ten kwade duiden dat zij geen uitvoering heeft gegeven aan de verwijderingsmaatregel die zelfs niet vervat zat in de eerste bijlage 20 van 6 juli 2018, nu zij haar

termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten nog niet is begonnen lopen en derhalve een nieuwe aanvraag ging indienen op 22 januari 2020 in toepassing van artikel 47 Vw.

Dit heeft van rechtswege tot gevolg had dat de uitvoerbaarheid van deze onregelmatige verwijderingsmaatregel is opgeschort. Daar anders over denken lijkt op het eerste gezicht artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet volledig zinledig te maken.

Kortom, geniet verzoekster deze bescherming tegen een daadwerkelijke uitvoering van een verwijderingsmaatregel voor een vreemdeling die zich in het geval van verzoekster bevindt, zoals voorzien in artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op een zorgvuldige en redelijke wijze werd genomen.

[...]

In casu heeft de verwerende partij toepassing gemaakt van artikel 74/13, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet en geoordeeld dat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

Door de verwerende partij werd echter nergens uiteengezet op basis van welke wettelijke objectieve criteria dit risico op onderduiken, dat in de bestreden beslissing wordt weerhouden, is gebaseerd.

In de bestreden beslissing wordt nergens een rechtsgrondslag (voor de objectieve criteria die in de wetgeving zijn opgenomen) vermeld.

Verweerder schijnt in de bestreden beslissing nochtans verscheidene feitelijke elementen te hanteren waaruit het risico op onderduiken wordt afgeleid:

4° betrokkene zou duidelijk hebben gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden;

6° betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Door verweerder worden al deze feitelijke elementen betrokken op het vermeend risico op onderduiken.

Door de verwerende partij werd echter nergens uiteengezet op basis van welke wettelijke objectieve criteria deze feitelijke elementen kunnen gebruikt worden om te besluiten tot een risico op onderduiken, dat in de bestreden beslissing wordt weerhouden.

Dit vormt een schending van de formele motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 74/14, §, 1° Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 3, 7 Terugkeerrichtlijn en artikel 7, 4 Terugkeerrichtlijn.

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker op geen enkel ogenblik een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, noch in België noch elders.

Verder wenst verzoekende partij op te merken dat het voormeld artikel niet op hem van toepassing is, doch artikel 44 ter VW. Luidens dit artikel:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

Er dient aan verzoekster een termijn van minimum een maand te worden gegeven om het grondgebied te verlaten, dewelke zij nooit heeft gehad.

In de bestreden beslissing is er geen enkel motief dat het zou gaan om een dringend geval, laat staan dat ‘naar behoren’ zou aangetoond zijn dat het om een dringend geval gaat en derhalve geen rekening dient te worden gehouden met het ingesteld beroep tot nietigverklaring door verzoeker.

Het gaat evident niet om een dringend geval.

Conform artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet kan dit gepaard gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Bijgevolg kan thans niet worden volgehouden dat verzoeker enig gedrag heeft vertoond dat een dringend geval aantoont, het plots wel zou gaan om een dringend geval.

Het woord ‘dringend geval’ komt niet voor in de bestreden beslissing.

Door het niet respecteren van de lopende procedure en in afwachting tot een beslissing daaromtrent, schendt de bestreden beslissing artikel 44ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar het arrest RvV nr. 205 430 van 18 juni 2018 waar in het kader van een UDN-procedure, de schending van artikel 44 ter als ernstig middel werd aanvaard”.

3.1.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende', zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing worden de determinerende motieven in rechte en in feite weergegeven op basis waarvan wordt beslist om verzoekster bevel te geven om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

Verzoekster wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Verweerder houdt hierbij ook rekening met de relatie die verzoekster stelt te hebben met een Spaanse onderdaan en licht toe waarom de verwijderingsmaatregel volgens hem niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen op 17 december 2018 de weigering van erkenning van het in Marokko afgesloten huwelijk met deze Spaanse onderdaan heeft bevestigd, dit omdat geen duurzame verbintenis tussen partners wordt beoogd maar enkel een verblijfsrechtelijk voordeel. Hij merkt op dat verzoekster om deze reden ook reeds de gezinshereniging werd geweigerd. Hij houdt er rekening mee dat verzoekster nog steeds samenwoont met deze Spaanse onderdaan, maar dit gegeven volstaat voor hem niet om alsnog een gezinssituatie zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM te scheppen. Verweerder merkt nog op dat verzoekster niet aangeeft kinderen te hebben en haar ouders, twee broers, zus en tantes nog in Marokko wonen. Verder wordt nog gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoekster medische problemen heeft en uit haar verklaringen niet blijkt dat een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde is bij een terugkeer naar Marokko.

Daarnaast wordt gemotiveerd dat verzoekster geen termijn krijgt voor vrijwillig vertrek met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een vastgesteld risico op onderduiken. Er wordt melding gemaakt van het eerste van de door de wetgever in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet vastgestelde objectieve criteria om het risico op onderduiken te bepalen. Er wordt toegelicht dat niet blijkt dat verzoekster nog heeft getracht haar (illegale) verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren sinds haar aanvraag tot gezinshereniging op 6 juli 2018 werd geweigerd en haar volgende aanvraag tot gezinshereniging op 10 september 2018 niet in overweging werd genomen door de stad Antwerpen. Verweerder geeft in dit verband ook aan dat verzoekster met het door haar voorgehouden gezinsleven enkel een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. Dit alles wijst volgens verweerder op een actueel en reëel risico op onderduiken.

De voorziene motivering stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekster toont niet concreet aan dat enig aspect dat haar situatie kenmerkt of enig door haar bij het bestuur aangebracht stuk ten onrechte niet in de motivering is betrokken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing dient bovendien niet te blijken dat de bevoegde overheid een evenredigheidsafweging heeft gemaakt (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoekster betwist het motief in de bestreden beslissing niet dat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum en dat haar bijgevolg in principe, voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten, in toepassing van deze wetsbepaling bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt nog:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder bij het nemen van deze beslissing rekening heeft gehouden met het door verzoekster ingeroepen gezinsleven met een Spaanse man. Verweerder geeft aan dat niet blijkt dat er sprake is van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, nu reeds is vastgesteld – tot en met door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen – dat met het ingeroepen in Marokko afgesloten huwelijk tussen verzoekster en deze Spaanse man geen duurzame verbintenis tussen partners wordt beoogd, maar enkel een verblijfsrechtelijk voordeel. Verweerder houdt er nog rekening mee dat verzoekster nog steeds zou samenwonen met deze Spaanse man, maar is van mening dat dit niet volstaat om alsnog een beschermenswaardig gezinsleven te scheppen. Verweerder merkt verder op dat verzoekster verklaart geen kinderen te hebben en haar ouders, twee broers, zus en tantes nog in Marokko wonen. Nog stelt hij vast dat verzoekster verklaart geen medische problemen te hebben.

Rekening houdende met deze voorziene motivering kan geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld. Verzoekster verstrekt in dit verband ook geen concrete toelichting. Zij toont niet aan dat bij deze motivering enig concreet element ten onrechte niet in rekening is gebracht of de beoordeling op enig punt als onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is te beschouwen.

Verzoekster wordt verder geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet in volgende zin werd gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, bevat thans een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Er wordt verduidelijkt dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en het moet worden vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van een of meerdere van de bepaalde objectieve criteria. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl. St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Verzoekster houdt onterecht voor dat het in de bestreden beslissing vastgestelde risico op onderduiken op geen enkele wijze wordt onderbouwd op basis van een van de wettelijke objectieve criteria. In de bestreden beslissing stelt verweerder immers een risico op onderduiken vast aan de hand van het eerste objectieve criterium zoals dit is opgenomen in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet en dat luidt als volgt: *“1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan”.*

Verweerder stelt vast dat niet blijkt dat verzoekster nog heeft getracht om haar (illegale) verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren sinds haar aanvraag tot gezinshereniging op 6 juli 2018 werd geweigerd en haar volgende aanvraag tot gezinshereniging op 10 september 2018 niet in overweging werd genomen door de stad Antwerpen. Verweerder geeft in dit verband ook aan dat verzoekster met het door haar voorgehouden gezinsleven enkel een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. Dit alles wijst volgens verweerder op een actueel en reëel risico op onderduiken. Verzoekster houdt onterecht voor dat verweerder geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de vraag of er in haar geval concrete redenen zijn om een risico op onderduiken vast te stellen.

In zoverre verzoekster in de bestreden beslissing leest dat een risico op onderduiken wordt afgeleid op basis van de in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet opgenomen objectieve criteria dat de betrokkene duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden of nog dat de betrokkene onmiddellijk na een beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, waarmee verzoekster er trouwens blij van geeft de in deze wettelijke bepaling opgenomen criteria voor de vaststelling van het risico op onderduiken te kennen, kan enkel worden vastgesteld dat dit betoog elke feitelijke grondslag mist.

Verzoekster benadrukt dat zij op geen enkel ogenblik reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel. Hiermee haalt zij de determinerende motieven waarop de bestreden beslissing steunt evenwel niet onderuit. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing als dusdanig nergens steunt op een vaststelling dat verzoekster een eerdere beslissing tot verwijdering niet zou hebben uitgevoerd. Nergens wordt vermeld dat de eerdere beslissing van 6 juli 2018 waarbij verzoekster de gezinshereniging werd geweigerd gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten en verzoekster naliet hieraan gevolg te geven. Het vastgestelde risico op onderduiken wordt niet verbonden met een dergelijke vaststelling, maar is gesteund op een ander objectief criterium. Het gegeven dat verzoekster nooit eerder het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel verhindert verweerder nog niet om op basis van andere vaststellingen een risico op onderduiken vast te stellen dat maakt dat in de thans voorliggende verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Door het louter wijzen op het gegeven nooit eerder het voorwerp te hebben uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel haalt verzoekster het op basis van andere vaststellingen vastgestelde risico op onderduiken nog niet onderuit. In zoverre in de beslissing tot terugleiding naar grens nog wordt gesteld dat verzoekster door de stad Antwerpen zou zijn geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden van vrijwillig vertrek, blijkt verder niet dat dit een determinerende overweging in de bestreden beslissing is en dat de kritiek op deze bijkomende, overtollige overweging kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt verder het motief in de bestreden beslissing te betwisten dat niet blijkt dat zij nog heeft getracht om haar (illegale) verblijf op de wettelijke voorziene manier te regulariseren sinds haar aanvraag tot gezinshereniging op 6 juli 2018 werd geweigerd en haar volgende aanvraag tot gezinshereniging op 10 september 2018 niet in overweging werd genomen door de stad Antwerpen. Verzoekster stelt dat zij ondertussen wel degelijk nog pogingen heeft ondernomen om een nieuwe procedure tot gezinshereniging op te starten, ditmaal in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat zij een afspraak had bij het Vreemdelingenloket van de stad Antwerpen op 22 januari 2020 voor het indienen van de nieuwe aanvraag. Hiermee is volgens haar ten onrechte geen rekening gehouden. Zij geeft aan dat de uitvoerbaarheid van de genomen verwijderingsmaatregel moet worden geacht te zijn opgeschort, gelet op artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet.

Tijdens het gehoor van verzoekster door een inspecteur van de politie voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing antwoordde zij – onder meer gevraagd naar de redenen waarom zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst – enkel dat zij nog met een advocaat bezig is om hier te blijven. Zij wees niet op een concrete verblijfsprocedure die zij op het punt stond in te leiden of op een afspraak die zou zijn gemaakt om een nieuwe aanvraag in te dienen, zodat niet blijkt dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde door in zijn beslissing te stellen dat niet blijkt dat verzoekster sinds de afwijzing van haar aanvra(a)g(en) tot gezinshereniging midden 2018 nog heeft getracht haar verblijf op de wettelijk voorziene manier in regel te stellen. Verzoekster toont niet aan dat verweerder kennis had of diende te hebben van de recente stappen die zij thans aanvoert te hebben gezet bij de stad Antwerpen om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, zodat niet blijkt dat deze hiermee ten onrechte geen rekening hield of hiernaar ten onrechte geen verder onderzoek deed. In dit verband wordt louter ten overvloede nog opgemerkt dat verzoekster geen bewijzen voorlegt van verzending van de bijgevoegde brieven van haar advocaat aan de stad Antwerpen. Ook blijkt op basis van de voorliggende stukken niet wanneer verzoekster bij de stad Antwerpen een afspraak heeft vastgesteld, en of dit reeds gebeurde voor het nemen van de bestreden beslissing. Er kan niet worden nagegaan wie op het afspraakformulier de handgeschreven datum heeft vermeld. Verder wordt nog opgemerkt dat artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet enkel speelt van zodra een verblijfsaanvraag daadwerkelijk is ingediend en in de voorliggende zaak niet blijkt dat dit het geval was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Het betoog hieromtrent kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met enig concreet en relevant gegeven dat voorlag bij het bestuur ten onrechte geen rekening is gehouden. Haar betoog laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met miskenning van de wet.

Een schending van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.4. De artikelen 3, 7 en 7, 4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de

terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) zijn omgezet in de Belgische rechtsorde door de hierboven reeds aangehaalde artikelen 1, § 2 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij voert ook niet aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Er blijkt dan ook niet dat verzoekster zich nog dienstig kan beroepen op een miskennis van de bovenvermelde bepalingen in de Terugkeerrichtlijn.

3.1.5. In zoverre verzoekster in de uiteenzetting van haar middel nog aangeeft dat artikel 8 van de Vreemdelingenwet werd miskend, merkt de Raad op dat zij nalaat op duidelijke wijze uiteen te zetten op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze wetsbepaling heeft miskend. In de bestreden beslissing wordt verder op heel duidelijke wijze vermeld dat toepassing is gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet kan in deze omstandigheden niet worden vastgesteld.

3.1.6. Verzoekster kan ten slotte niet overtuigen in haar betoog dat in haar situatie niet artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet toepassing vindt, maar wel artikel 44ter van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling heeft betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid. Om als familielid van een burger van de Unie te worden beschouwd, moet zijn voldaan aan de hiervoor gestelde voorwaarden in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Nu verzoeksters in Marokko afgesloten huwelijk met een Spaanse man niet wordt erkend in België blijkt niet dat zij zich ten aanzien van de Belgische overheden dienstig kan beroepen op een voorgehouden hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Voor zover als nodig merkt de Raad nog op dat evenmin reeds is kunnen worden vastgesteld dat verzoekster dan voldoet aan de voorwaarden om als *'ander familielid'* van een burger van de Unie te worden beschouwd. Hiervoor legt zij ook geen concrete bewijsstukken voor. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoekster dienstig een schending van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet kan aanvoeren.

3.1.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van *"het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'"*.

Zij licht het middel toe als volgt:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

[...]

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar man en kinderen en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf.

Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.

Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

[...]

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Verzoekster heeft in België het centrum van haar belangen opgebouwd gedurende de afgelopen 2 jaren en is nog steeds gehuwd met haar echtgenoot naar Marokkaans recht, hoewel België het huwelijk niet erkent. Desalniettemin heeft verzoekster wel degelijk haar verblijf trachten te regulariseren door enkele maanden voor haar opsluiting reeds een aanvraag via haar voormalige raadsman in te dienen.

Zij diende deze procedure te vervolledigen op datum van 22 januari 2020 waarna zij, nadat zij in het bezit wordt gesteld van een bijlage 19 ter, haar duurzame relatie van de afgelopen twee jaar dient aan te tonen. Deze kans werd haar volledig ontnomen, hetgeen een miskennis is van artikel 8 EVRM.

Nochtans heeft verzoekster nooit een geheim gemaakt van haar verblijfplaats, noch pogingen ondernomen om onder te duiken.

Haar aanwezigheid werd klaarblijkelijk altijd gedoogd nu zij geen bevel om het grondgebied te verlaten kreeg.

Thans in de gegeven situatie (reeds verscheidene jaren verblijf in België, en nog steeds samen met haar partner, doorstaat de evenredigheids- en proportionaliteitstoets derhalve niet.

Er is een duurzame en lokale verankering in België, Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing (bijlage 13septies) geen gewag maakt van de voornoemde feitelijke gezinssituatie van verzoekster. Verzoekster begrijpt niet waarom bij het geven van de bijlage 13septies geen melding wordt gemaakt van deze situatie.

Artikel 8 EVRM heeft nochtans rechtstreekse werking en bepaalt expliciet dat uitzonderingen op dit grondrecht mogelijk zijn, zodat er alleszins een belangenafweging, dan wel een proportionaliteitstoets dient te gebeuren om na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met deze rechtsnorm en aldus onder de uitzonderingsbepaling kan worden opgenomen.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

In casu is evenmin de 'fair balance'-toets niet gebeurd."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster stelt in België een gezinsleven te hebben met de Spaanse man met wie zij in Marokko in het huwelijk trad.

De Raad wijst erop dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van *“oprechtheid”* kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie.

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing weigerden in de voorliggende zaak zowel verweerder als de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen reeds de erkenning van het naar Marokkaanse recht afgesloten huwelijk tussen verzoekster en haar Spaanse partner, dit omdat dit huwelijk niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar louter op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze beslissing werd ook reeds bevestigd door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. Er blijkt niet dat verzoekster en haar Spaanse partner nog verder in beroep zijn gegaan tegen de beslissing om hun in Marokko afgesloten huwelijk niet te erkennen in België. In deze omstandigheden is verweerder in de bestreden beslissing van oordeel dat niet blijkt dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het enkele gegeven dat er nog sprake is van een gemeenschappelijke verblijfplaats doet hier volgens verweerder nog niet anders over oordelen.

Verzoekster brengt geen concrete argumenten naar voor die het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling aantonen. Zij toont niet aan dat enig concreet element dat alsnog zou kunnen wijzen op het beschermenswaardig karakter van de relatie bij de beoordeling ten onrechte niet in rekening is gebracht. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat het loutere gegeven van een blijvende samenwoning tussen verzoekster en de voorgehouden Spaanse partner nog niet maakt dat intussen alsnog zou moeten worden aangenomen dat er sprake is van een oprechte en duurzame partnerrelatie.

Verzoekster slaagt er met haar uiteenzetting niet in aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing alsnog sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was waarmee het bestuur rekening moest houden of waaromtrent een belangenafweging diende te worden doorgevoerd. Zelfs voor zover zou moeten worden aangenomen dat verzoekster nog stappen zette om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, waarvan zij verweerder evenwel in ieder geval niet in kennis stelde zodat deze hiermee geen rekening kon houden, toont zij hiermee nog niet aan dat er dan alsnog sprake is van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. In dat geval zou zo toch mogen worden aangenomen dat zij dan reeds bewijzen verzamelde van een duurzame partnerrelatie, terwijl moet worden vastgesteld dat zij volledig in gebreke blijft in dit verband concrete bewijzen voor te leggen. Er blijkt ook geenszins dat de bestreden beslissing verzoekster elke mogelijkheid ontnaemt om nog een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen. Zij kan steeds vanuit het buitenland een vraag richten aan het bestuur om te worden toegelaten tot een verblijf in België.

Verzoekster toont verder ook niet concreet aan dat zij voor het overige duurzame sociale en/of economische banden heeft opgebouwd in België die als privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen worden gekwalificeerd. Zij beperkt zich tot een nietszeggende bewering dat zij hier het centrum van haar belangen heeft opgebouwd of dat zij hier duurzaam lokaal is verankerd. Zij legt andermaal geen stavingstukken voor. Een beschermenswaardig privéleven wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Ook hier blijkt dus niet dat een belangenafweging zich opdrong of opdringt.

Daarenboven merkt de Raad ook nog het volgende op. Verzoekster werd op geen enkel ogenblik toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België of om zich hier te vestigen. Zowel zij als haar voorgehouden Spaanse partner dienden er zich in deze omstandigheden van bewust te zijn dat het ingeroepen privé- of gezinsleven, omwille van verzoeksters precarie verblijfssituatie, eveneens een

precair karakter had. Het EHRM heeft al geoordeeld dat wanneer dit het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Op geen enkele wijze toont verzoekster aan dat in haar situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden voorhanden zijn. Zo blijkt op geen enkele wijze dat de ingeroepen relatie niet buiten België, zoals in Spanje of Marokko vanwaar betrokkenen afkomstig zijn, op normale en effectieve wijze kan worden beleefd. Er liggen geen concrete hindernissen voor die verzoekster verhinderen om een privé- en/of gezins- of familieleven te leiden elders. In deze situatie blijkt in geen geval dat in het voorliggende geval sprake kan zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en/of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Gelet op de thans voorliggende gegevens wordt een schending van artikel 8 van het EVRM, of van het hierin vervatte beginsel van de *'fair balance'*, niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS